

θείς εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ παρελθόντος, μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἐφημέρου του εὐτυχίας, δὲν εἶχε τὸ θάρρος, τὸ ὑπεράνθρωπον, νὰ βυθισθῆ πάλιν εἰς τὴν Δυστυχίαν. Δὲν ἐγνώριζε καὶ τότε ποῦ καὶ πῶς νὰ ζήσῃ. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθωσιν οἱ γονεῖς του, οἵτινες ἐφρόντισαν περὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ οἴκου των, ἀλλ' ὄχι καὶ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ υἱοῦ των.

Δαμβάνει ἐν φύλλον χάρτου καὶ διὰ σταθερᾶς χειρὸς τὸ πληροῖ τῶν λεπτῶν, τῶν συμπετυκνωμένων του ἐκείνων γραμμῶν. Τοῖς ἐκθέτει τὴν θέσιν του καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ τῷ συγχωρήσωσι τὸ κίνημα τῆς ἀπογνώσεως.

Μυστηριώδης εἶνε ἡ νύξ ἐκείνη. Δι' ὅλης τῆς οἰκίας βασιλεύει σιγή. Ὁ ὕπνος τοῦ δικαίου σφραγίζει ὅλων τὰ βλέφαρα. Ἀκούεται ἐνίοτε ὑπόκωφος ρόγχος, ρόγχος ἀνακουφίσεως, ἀναπεπαυμένης συνειδήσεως. Τὸ φάσμα τῆς σεμνότητος, αὐτὴ ἡ κοινωνικὴ Τιμὴ, ἡ αὐστηρά, ἡ γραφδῆς, ἡ σεμνότυφος, περιέρχεται τὴν νύκτα, τὴν σοβαρὰν καὶ ἔντιμον οἰκίαν, ὡς ἐφέστιος θεότης, δεσπόζουσα καὶ μεγαλοπρεπής. Ὁ ἀήρ ἀποπνέει ἀγνότητα, χρηστότητα τόσων ἡθῶν, ὥστε θὰ κατεπνίγετο αὐτόματον πᾶν βέβηλον αἶσθημα.

Διὰ νὰ ἐξαγνισθῆ τῆς ἀτιμίας, ἥτις τὴν ἐβάρυνεν ὡς ἐφιάλτης, μέχρι τοῦδε, ἀπαιτεῖται ἐξίλαστήριον θῦμα... Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτίας σιγῆς, ἀντηχεῖ πυροβολισμός. Τοῦ κυφοῦ ὁ ἐγκέφαλος ἐξετινάχθη τοῦ δυσμόρφου ἐκείνου κρανίου, παράκειται δ' αἰμόφυρτον τὸ καχεκτικόν, τὸ τερατῶδες αὐτοῦ σῶμα ...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΥΝΑΙΓΕΙΡΟΣ

Ἡ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

Τοῦ ἔτους τέλος, τοῦ μηνός, ἡμοῦ τῆς ἐβδομάδος . . .

Καὶ ποιητής, πενόμενος πενίαν πανυστάτην,

Εἰς τρώγλην κατακείμενος οἰκτρὰν, ἀθλιεστάτην,

«Παράδος» λέγ' εἰς ἑαυτὸν «τὸ πνεῦμά σου παράδος

»Εἰς τὸν Θεόν σου, ποιητὰ ταλαίπωρε, ὡς θέλει

»Ἡ σκληροτάτη τύχη σου! τελεύτησον ἐν τέλει!

»Ἡ μὴ ἀναξιοπαθῶν δὲν ἐβαρύνθης πλέον;

»Ἡ μὴ δὲν σοὶ κατέστησαν τὸν θάνατον εὐκταῖον

»Στύγια ὄντα, μυσάρᾳ, ἐγώισται ἐχθροὶ σου ;
 »Δὲν ἐπικράνθη ὑπ' αὐτῶν ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ σου,
 »Μὲ τὸν ἰὸν τοῦ φθόνου των, ἡ τλήμων, ποτισθεῖσα ;...
 »Μὴ δὲν σφραδάζ' ἡ ἀφελὴς καρδίᾳ σου, δὲν σπαίρει,
 »Δι' ὅλης τῆς κακίας των δηλητηριασθεῖσα ;...
 »Εἰπέ «ἐρρέτω !» πρὸς τὴν Γῆν! «τοὺς φίλους της ἄς χαίρη
 υἱοὺς καὶ τὰ καλὰ των !»
 «Θνητοὺς ἐκλείπων, ἀνελθε εἰς χώρας ἀθανάτων !...»

Κατήνησεν ὁ δύστηνος δι' ἄρτον νὰ πεινάσῃ
 Καὶ διὰ τ' ἀφθονώτατον τοῦ Πλάστου ἔτι δῶρον
 Πρὸς ἔμφυχα καὶ ἄψυχα, κ' εἰς χρόνον καὶ εἰς χῶρον,
 Δι' ὕδωρ, νὰ διψάσῃ ! . . .
 Καὶ ὅμως εἰς τῆς τύχης του ἀντεῖχε τὴν ὀδύνην
 Δεινῶς πεινῶν ἀλήθειαν, διψῶν δικαιοσύνην ! ...
 Τηκόμενος ἐν πολλαπλοῖς παθήμασι καὶ νόσοις
 Κατήνησεν ἔλεινός ἐκ κακουχίας τόσης ...
 Καὶ ὅμως, ὦν φιλομαθῆς, φιλόμουσος ἐξόχως,
 Νυχθημερὸν εἰργάζετο, ἐσπούδαζ', ἐμελέτα,
 Διὰ τῆς φαντασίας του εἰς οὐρανοὺς ἐπέτα
 Καὶ ἐμειδία πρὸς κακὰ τοσαῦτα ἀγερώχως !
 Τὸ εὐγενὲς τοῦ πνεύματος ἐντὸς του μεγαλεῖον ...
 Βαθέως συνησθάνετο ὑπέροχον καὶ θεῖον ...
 Κ' ἡ μουσα τῆς ποιήσεως, τῶν οὐρανῶν ἡ κόρη,
 Λαμπρότατα ἐμπνέουσα τερπνῶς τὸν παρηγόρει.
 Ἐν ξένη γῆ, νοσῶν, ῥιγῶν ἐν ὥρᾳ τοῦ χειμῶνος,
 παρ' ἀφελὲς τραπέζιον ἰδέ : ῥεμβάζει μόνος·
 Ἐλαίου εἶχε μόλις, φεῦ ! σταγόνας ἡ λυχνία ...
 Κ' ἐπέινα καὶ ἐδίψα, πλὴν ἐν ὑψηροφανεῖᾳ
 Τὸ τελευταῖον ἔδωκε τὴν νύκτ' αὐτὴν λεπτόν του
 Διὰ παπύρου φύλλον ἐν, εἰς ὃ ἄσμάτιόν του
 Τὸ τελευταῖον ἔγραφεν, ἐνθουσιῶν οὐχ ἤττον,
 Ἄν καὶ εἰς ὕψιστον βαθμὸν πεπονημένος ἦτον,
 Κ' ἤσθάνετο τὸ τέλος του ἀφεύκτως προσεγγίζον,
 Καὶ οὐδὲ ἔπαυε ποιῶν καὶ ἔμμουσα τονίζων,
 Τὸν νοῦν του καταπροσηλῶν ἐπὶ τὸν πάπυρόν του . . .
 Ψυχρὸς ἐσύριζε Βορρᾶς εἰς τὸ παράθυρόν του,

Ἡ καταίγις ἐμαίνετο, ὁ κεραυνὸς ἐβρόντα,
 Κ' ἐν ᾧ εἰς τ' ἄσυλον αὐτῶν ἠσύχαζον τὰ ὄντα,
 Ἐγραφ' ἐκεῖνος ἀγρυπνῶν, συνέθετεν, ἐποίει . . .
 Πρὸ ὥρας δ' ἔτι ἱκανῆς ἰδὼν τὸ φῶς νὰ δύῃ
 Τῆς προσφιλοῦς λυχνίας του, ἀνήψεν ἐν κηρίον,
 Τὸ ὕστατόν του καὶ αὐτό . . . καὶ τοῦτο δ' ὅτε δύον
 Εἶδε μετὰ τινὰς στιγμὰς νὰ τὸν ἐγκαταλείπη,
 Ἐκλείπουσιν καὶ δύναμιν καὶ ὑπαρξιν ἠσθάνθη,
 Ὡς ἄνθος, ὅπερ, δύοντος ἡλίου, ἐμαράνθη . . .
 «ὦ! χαῖρε, κόσμε τοῦ Θεοῦ!» προέφθασε νὰ εἶπῃ,
 Καὶ ἔκλινεν ὁ ποιητής, φεῦ! παύσας τὴν ψῆδὴν του,
 Τοῦ ὄμματός του δύοντος, ὁμοῦ, τὴν κεφαλὴν του!

1890.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ

Η ΟΔΟΣ

— Ἀθηναϊκὴ Σελίς —

Ὅσακις ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου παρακολουθῶ, κάτω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ἀκατάσχετον καὶ θορυβώδη παλλίρροιαν τοῦ πλήθους, διαρρέοντος ἐν διηνεκεῖ παραλλαγῇ ἀποχρώσεων καὶ λάμπων, καὶ ἡ πολυσύνθετος ἐκείνη βοή, ὁ συγκεχυμένος βορβορυγμὸς ἀνίπταται εἰς ἀκατάληπτον ψίθυρον μέχρις ἐμοῦ — ἡ ἀντίθεσις τῆς γαλήνης τοῦ δωματίου μου καὶ τοῦ ἠθέου σκιόφωτος, ὅπερ μὲ περιλούει, μοὶ παρίσταται ἐκτάκτως ζωηρά. Καὶ τότε τὸ μεσότοιχον τὸ ἀποχωρίζον τὸν οἶκον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ὑψοῦται πρὸ ἐμοῦ μέγα καὶ ἐπιβλητικόν, ὡς συνικὸν τεῖχος, διαγράφον τὰ ὄρια τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ἀπὸ τοῦ δημοσίου. Καὶ ἀναλογίζομαι τότε, ὅτι ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ μεσοτοιχοῦ τούτου ἀνεῖσσονται ὡς μαγικαὶ φαντασμαγορίαι αἱ δύο μεγάλαι τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἰκόνες. Ἐντεῦθεν ὁ ἰδιωτικὸς βίος ἀνυπόκριτος, ἀνεπιτήδευτος, ἐλεύθερος, παρουσιάζων ὅτε μὲν τὴν εἰδεχθῆ γυμνότητα τῆς πενίας καὶ τῆς ἀθλιότητος, ὅτε δὲ τὴν θελκτικὴν γυμνότητα τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐεστοῦς, ὁ ἰδιωτικὸς βίος μὲ τὴν ἡρεμίαν του, τὰ θέλητρα του, τὰς θλίψεις του, ἀποκεκαλυμμένος, ἀναπεπταμένος. Ἐκεῖθεν ὁ δημόσιος βίος, μετημφιεσμένος, ἐπίπλαστος, ὑποκριτικὸς, ἀλλ' ἀεικίνητος, διαρρέων, πλημμυρῶν ἀδιαπαύστως. Ἐάν μοι ἐδίδετο νὰ προτι-